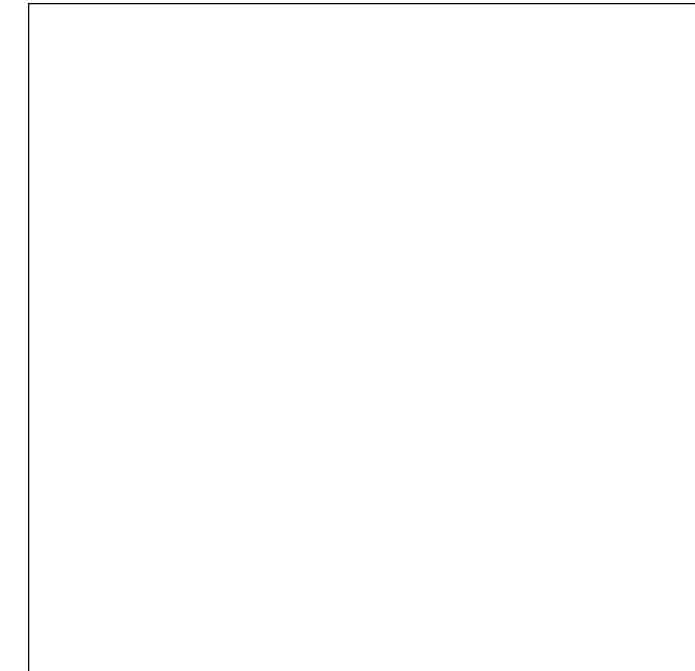

Ang mga sagiging ni Lola

Ang mga sagiging ni Lola

storybookscanada.ca

Storybooks Canada

Written by: Ursula Nafula
Illustrated by: Catherine Greenewald
Translated by: Karla Comanida

This story originates from the African Storybook (africanstorybook.org) and is brought to you by Storybooks Canada in an effort to provide children's stories in Canada's many languages.

- Ursula Nafula
- Catherine Greenewald
- Karla Comanida
- Tagalog
- Level 4

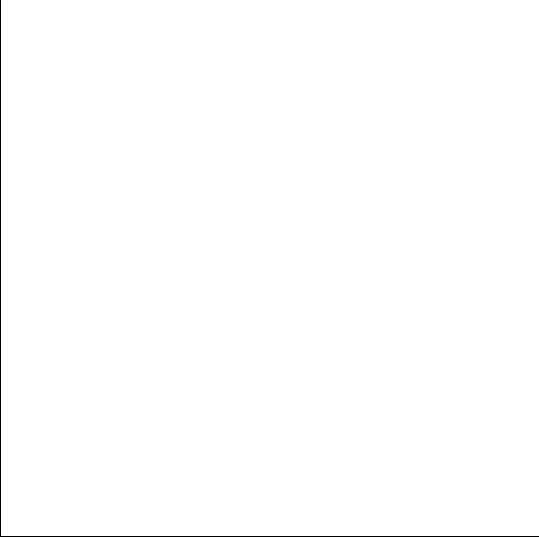
(imageless edition)

<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

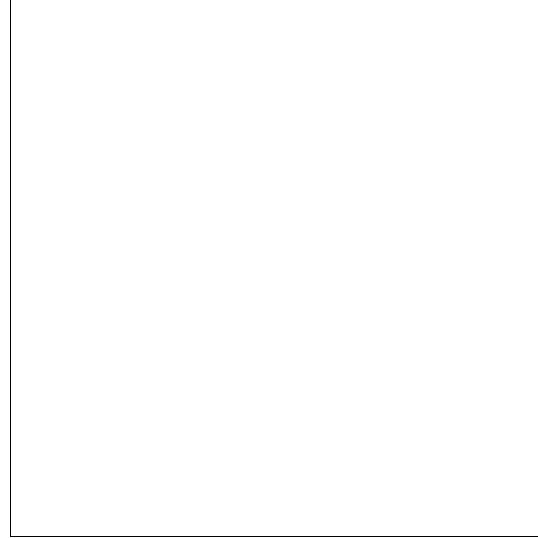
Attribution 3.0 International License.

This work is licensed under a Creative Commons

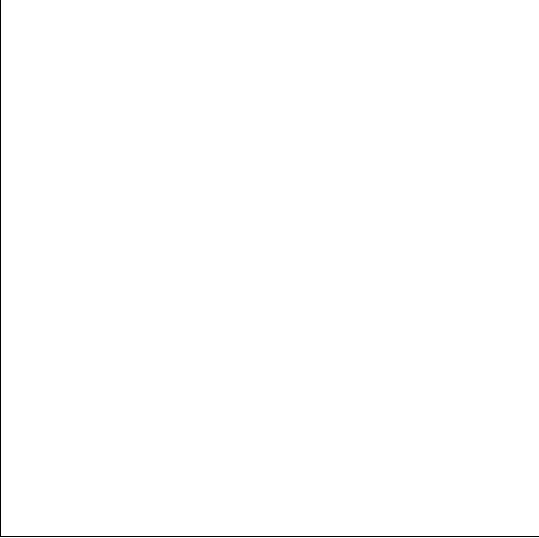
Puno ng batad, dawa, at kamoteng-kahoy ang kahanga-hangang hardin ni Lola. Pero natatangi ang kanyang mga saging. Hindi man niya ito sabihin, alam kong ako ang paboritong apo ni Lola kahit na marami siyang apo. Madalas niya akong inaanyayahan sa kanyang buhay. Marami siyang ibinihaging maliliit na sikreto sa akin. Pero mayroon siyang isang sikretong hindi ibinahagi sa akin: kung saan siya nagpapahinog ng mga saging.

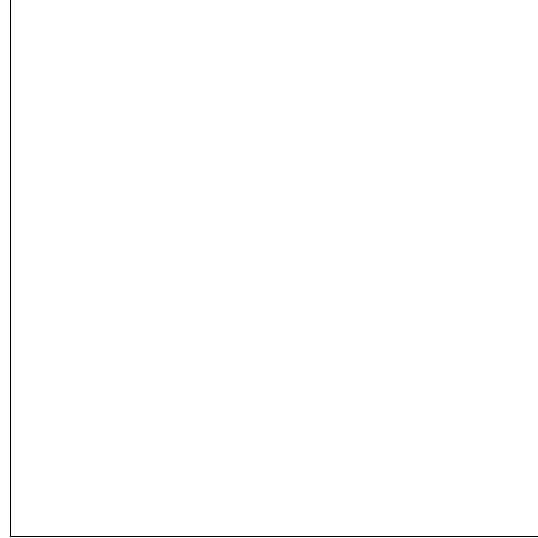
Kinagabihan, tinawag ako ni Nanay, Tatay, at ni Lola. Alam ko kung bakit. Sa pagtulog ko, alam kong hindi na ako magnanakaw muli, hindi kay Lola, hindi sa aking mga magulang, at siguradong hindi kaninuman.

Isang raw, may nakita akong dayamig basket na inarawan sa labas ng bahay ni Lola. Nag tiinanong ko siya kung para saan iyon, ang tangging sagot na nakuba ko ay, „Iyan ang akin ng mahiwagang basket.“ Sa tabi ng basket ay mga binabili ktaid ni Lola. Nag-usisa ako. „Para saan ang dahon ng sagin na pamisan-minisan ay na nakuba ko ay, „Iyan ang akin ng mahiwagang basket.“ tanong ko. Ang tangging sagot na nakuba ko ay, „Iyan ang akin ng mahiwagang dahon.“

Magtinda sa palengke. Lagi niyang dala ang mga hinog na sagin at kamoteng-kahoy para itindaa araw na iyon. Pero hindi ko na siya maaring doon. Hindi ako nagmataling dalawin siya noon ng wasan pa.

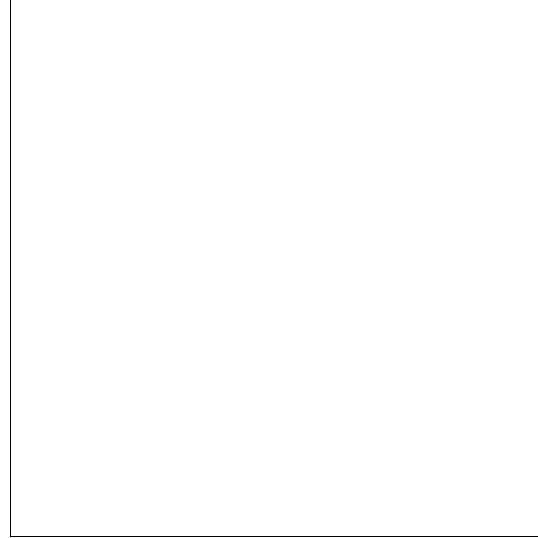
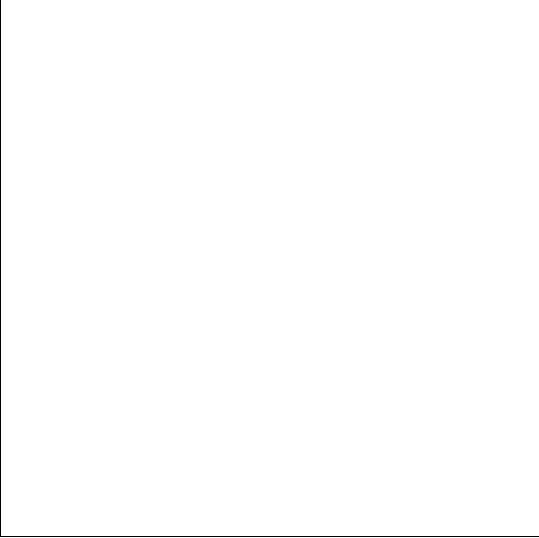
Nakakawiling panoorin si Lola, ang mga saging, ang mga dahon nito, at ang malaking dayaming basket. Pero may ipinabilin sa akin si Lola para kay Nanay. “Lola, sige na ho, hayaan ninyo ho akong panoorin kayong maghanda...” “Huwag matigas ang ulo, apo, gawin mo na lang ang sinabi ko,” pilit niya. Tumakbo ako paalis.

Kinabukasan, nang namimitas ng gulay si Lola sa bakuran, pumuslit ako sa kuwarto at sinilip ang mga saging. Hindi ko mapigilan ang sarili ko na kumupit ng isang kumpol ng apat na saging. Habang lumalakad ako ng patiyad palabas ng pinto, narinig ko ang ubo ni Lola sa labas. Itinago ko ang mga saging habang naglalakad, hanggang sa malampasan ko siya.

Sumund na araw, nang dumalaw si Lola kay Nanay, nagmatali akong pumunta sa kanyang bahay para tingnanan ulto ang mga sagiing. Mayroon isang kumpol na napakabihinog. Kumuhang takpan ang basket, nagtungo ako sa likod ng takpan ang basket, nagtungo ako sa akinng bestida. Matapos ako ng isa at tinago ito sa akinng bestida. Matapos sa akinng mahiwagang taguan. „Nalungkot ako! sagiing na akin ng natikman.

Nang bumalik ako, nakaupo si Lola sa labas pero wala ang basket o ang mga sagiing. „Lola, nasaan po ang basket, ang mga sagiing, at nasaan po ang...“ Pero ang tangging sagot niya ay, „Nandoon sa akin ng mahiwagang taguan.“ Nalungkot ako!

Makalipas ang dalawang araw, inutusan ako ni Lola na kunin ang kanyang tungkod mula sa kanyang silid-tulugan. Bumungad sa akin ang mabangong amoy ng mga nahihihog na saging sa oras na buksan ko ang pinto. Sa looban nito ay ang malaki at mahiwagang dayaming basket ni Lola. Nakatago ito sa isang lumang kumot. Iniangat ko ito at sininghot ang mabangong amoy nito.

Ginulantang ako ng boses ni Lola nang tumawag siya, "Ano'ng ginagawa mo? Dalian mo na't kunin ang aking tungkod." Dali-dali kong dinala ang kanyang tungkod. "Ano'ng nginingiti mo diyan?" tanong ni Lola. Napagtanto ko sa kanyang tanong na nakangiti pa rin ako dahil sa pagkakatuklas ko sa kanyang mahiwagang taguan.